

противъ, той осѣти тѣжно впечатленіе, чувство болезненно, което въ нея минута не можаше да си истѣлкува.

Наченѣхъ са танцытъ прекрасенъ единъ господинъ държѣше за рѣка Кармена; Пикильо попыта сеньоръ Пауло, който стоеше до него на сайвана, какъ са нарича. А той бѣ донъ Карлосъ, племенникъ на донъ Балтазара де-Цунига, посланника въ Виенна.

« Знаменитъ ли е? попыта той.

— Безъ сумнѣніе.

— Ами онзи господинъ съ златия зинжиръ и съ елмазената звѣзда, който танцува съ госпожа Аища?

— Той е сынъ на герцога д'Осуня, Неаполитанскыя Намѣстникъ . . . Прекрасенъ момъкъ!

— И много ли е богатъ?

— Да.

— И много благороденъ?

— Безъ сумнѣніе.

— Сичкытъ благородны, богаты сынове на голѣмы чловѣцы! рече си той горчиво, а азъ нито родители имамъ! нито име . . . защото Пикильо . . . кой знае да ли туй име е мое! . . . За туй тѣ държѣтъ за рѣка прекраснытъ и благородны госпожы! стоѣтъ въ салона а азъ на сайвана! тѣ блѣстѣтъ, а азъ са крыж!

— Виждь, рече му сеньоръ Пауло, колко герцогъ д'Осуня е любезенъ и благороденъ. Паднѣ цвѣтѣето на госпожица Аища и той са наведе и го зе, и като го приближи до устата си, подаде ѣго Що правишь, Пикильо? рече той като го спрѣ, когато този са впуснѣ да влѣзе бърже въ салона.

— Нищо, отговори Пикильо, като си останѣ на мѣстото, щѣхъ да влѣж да видѣж да не бы да иматъ нужда отъ нѣщо.»

На добра честь, въ тѣзи минутѣ са свърши кадрилѣтъ, и Аища, като са връщаше на мѣстото си, съгледа Пикильо . . . и му са усмихнѣ съ усмихка найграціозна и найлюбезна.